

(ἐν παραδ. καὶ παραμυθ.) Συνών. ἀνεμοκάπνιστος, ἀνήλιος, ἄρατος, ἄφαντος.

ἀνέχεια ἢ, σύνθηθ. ἀνέθεια Ρόδ. ἀνέθα Πόντ. (Τραπ.) ἀνόχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεχεια Λεξ. Βλαστ. ἀνοχεια Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ.) ἀνουχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοχή Εὐβ. Πελοπν. (Λακων. Οἶν.) ἀνουχή Β.Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω κατὰ τὸ φτώχεια. Ὁ τύπ. ἀνοχή ἐκ τοῦ πληθ. ἀνοχίεις. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀμαλαγία - ἀμαλαγία.

1) Ἡ στέρησις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πτωχεία, πενία σύνθηθ. : Εἶναι σὲ μεγάλη ἀνέχεια. Τὸν ἔκαμε ἡ ἀνέχεια νὰ κλέψῃ. Ἀπὸ τὴν ἀνέχεια τό'καμε σύνθηθ. Ἐφέτος ἔχουμ' ἀνοχεια Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἄσε νὰ 'χω τοῖς ἀνέχειες μου! Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Τί δὲν κάνει ἡ ἀνέχεια! (ἐπὶ τοῦ ὠθουμένου εἰς τὸ ἐγκλημα ἔνεκα τῆς πενίας) σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀνέχεια φέρνει γρίνια (ἡ πενία οἰκογενείας προκαλεῖ ψυχρότητα καὶ ἐριδας μεταξὺ τῶν μελῶν της) Αἰγιν. Συνών. *ἀνεχετία, φτώχεια. 2) Ἀφορία ἔνεκα ἀνομβρίας Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶναι ἀνοχεια 'ς τὰ γεννήματα - 'ς τὰ σπαρτά Κύμ. Ἀπὸ τὴν ἀνοχεια ὁ κόσμος ὑποφέρει αὐτόθι. Ἀνόχεια 'ς τὰ γεννήματα Αἰτωλ. Ἐχουμι ἀράδια ἀνουχειές αὐτόθι. β) Ἀνομβρία Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κί 'ς τοὺν κιρὸ 'ς ἀνοχῆς καρπᾶει αὐτὸ τοῦ χουράφ' Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνερία. 3) Ἐλλειψις πράγματός τινος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀνουχή 'ς τὰ κρασιὰ φέτον. Ἀνόχεια 'ς τὰ μιλήσια (ὅταν δὲν παράγουν μέλι). Ἀνουχή 'ς τοῦ πρᾶμα (ὅταν τὰ αἰγοπρόβατα πάσχουν ἀποβολάς).

***ἀνεχετία** ἢ, ἀνεθετία Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεθετία Πόντ. (Κερασ.) ἀνεδιτία Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνέχετος.

Ἀνέχεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ἀνεθετία ἐρροῦξεν ἀπάν' ἔμουν (ἔπεσεν ἐπάνω μας) Τραπ. Χαλδ. Ἐσθραμε πολλὰ ἀνεθετιάν (ὑπεφέραμε κτλ.) αὐτόθι. Ἀσ' σὴν ἀνεθετιάν καὶ κακοπειρίαν 'ὁ μμάτᾱ μ' 'κ' ἔνοιξα (δὲν ἤνοιξα) Χαλδ.

***ἀνέχετος** ἐπίθ. ἀνέθετος Πόντ. (Κερασ. Κολων. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχετος < ἔχω.

Ὁ στερούμενος τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐνδεής, πτωχὸς ἐνθ' ἀν. : Πολλὰ ἀνέθετοι εἶμερ Τραπ. Συνών. ἄνεχος 1, φτώχος.

***ἀνεχεύω**, ἀνουχεύω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὁ καὶ ἀνουχή.

1) Γίνομαι πτωχός, πτωχύνω : Ἀνόχηρι οὐ κόσμους.

2) Περιπίπτω εἰς ἀφορίαν, δὲν παράγω : Ἀνόχησαν τὰ χουράφια μας - τὰ φασούλια μας. Κάθι χρόνου ἀνουχεύ' αὐτεῖρ' ἡ κιρασά. Ἀνουχεύ'νι κί τὰ κλαριά πουλλὰς χρονιές (δὲν παράγουν καρπούς). Οἷλ' ἀνουχιμένα εἶνι.

***ἀνεχίζω**, μετοχ. ἀνουχ'σμένους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὁ καὶ ἀνουχή, ὅθεν τὸ *ἀνουχίζω - ἀνουχ'σμένους.

Μετοχ. ὁ μὴ παράγων τι, ἄφορος, ἄγονος : Χρονιὰ ἀνουχ'σμέρ' (ἔτος ἀφορίας). Πράματα ἀνουχ'σμένα (ζῶα μὴ γεννῶντα ἢ ὑφιστάμενα ἀποβολάς).

ἀνέχομαι λόγ. κοιν. ἀνέγον Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀνέχομαι.

Ἵπομένω, ὑποφέρω τι χωρὶς νὰ διαμαρτύρωμαι

ἐνθ' ἀν. : Τὸν ἀνέχεται. Τὴν ἀνέχεται τὴν ἀτιμία τῆς κόρης της. Ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματα τοῦ παιδιοῦ του λόγ. κοιν.

ἄνεχος ἐπίθ. Μέγαρ. ἄνοχος Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων, πτωχὸς Μέγαρ. : Ὁ ἄμοιρος εἶναι ἄνεχος. Συνών. *ἀνέχετος, φτώχος. 2) Ὁ μὴ παράγων, ἀκαρποφόρητος Πελοπν. (Βασαρ.) : Οἱ ἐλαιὲς ἐφέτος εἶναι ἄνοχες, δὲν ἔχουν οὔτε σπυρί. 3) Ὁ πενιχρὸς εἰς ἀπόδοσιν Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.) : Γέννημα ἄνοχο Λακων. Οἶν.

***ἀνεχτίμωτος** ἐπίθ. ἀχτίμωτος Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχτιμωτός < *έχτιμώω.

Ὁ ἀνυπολογίστου ἀξίας : Ἄσμ.

Μαργαριτὰρι ἀχτίμωτο κρέμεται 'ς τὸ λαιμό σου, παλληκαράκι λεύτερο κοιμᾶται 'ς τὸ πλευρό σου.

Θωρῶ τη μιὰ ψηλή, λιγνή, ὁμορφα στολισμένη, τὸ' ἐβάσταε 'ς τὰ χέρια της στοουνία μαργαριτὰρι, εἶχε τσαὶ 'ς τὸ τσεφάλι της ἀχτίμωτο λογάρι.

Συνών. ἀνεκτίμητος 1.

ἀνέψανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) — Λεξ. Πρω. Αἰν. ἀνόψανος Εὐβ. (Κύμ.) ἄψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) κ. ἀ. — Λεξ. Liddell - Scott (λ. ἀνέψανος).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέψανος = ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἔψην τροφοῶν.

Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος ἐνθ' ἀν. : Ἀνόψανο μαγέρεμα Κύμ. Ἀψανος φάβας Κονίστρ. Ἀψανα φασούλια Λεξ. Liddell - Scott. Συνών. ἄβραστος Α 1 γ, δυσκολόβραστος, κακόβραστος, κακόψανος, κακόψητος, ἀντίθ. βρασσερός, καλόβραστος.

ἀνεψέα ἢ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν.

Ὁσμή φαγητοῦ μὴ καλῶς ψηθέντος ἢ βρασθέντος : Τὸ φαεῖν μυρίζ' ἀνεψέαν.

ἀνέψιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέψ' Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἔψεσα ἀορ. τοῦ ρ. ψένω, δι' ὁ ἰδ. ψήνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 177.

Τὸ μὴ καλῶς ψημένον ἢ βρασμένον ἐνθ' ἀν. : Τὸ φαεῖν ἀνέψ' ἐν' Χαλδ. Ἀλικὸν κί ἀνέψ' Κρώμν. Συνών. *ἀκρανέψιν, κακέψιν. Πβ. ἄνεψος.

ἀνεψιόκας ὁ, ἰδ. ἀνεψιόκας.

ἄνεψος ἐπίθ. Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἔψω.

1) Ὁ μὴ καλῶς ψημένος ἢ βρασμένος : Ἀνεψο ἐν' τὸ φαεῖ - ἡ μαρεῖα. Ἀνεψα φασούλια. Συνών. ἀνεψωτός, ἄψητος. Πβ. ἀνέψιν. 2) Μεταφ. ἄπειρος τῆς ἐργασίας ἢ γενικῶς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

ἀνεψωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἡμιτελῶς βρασμένος ἢ ψημένος, ὁ σχεδὸν ἄψητος. Συνών. ἄνεψος 1, μισοβρασμένος (ἰδ. μισοβράζω), μισοψημένος (ἰδ. μισοψήνω).

ἀνήθικος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡθικός.

Ὁ μὴ ἔχων ἥθος χρηστόν, ὁ ρέπων εἰς ἀνόμους ἐρω-
τικὰς πράξεις: *Γυναῖκα ἀνήθικη. Κορίτσι - παιδί ἀνήθικο.*
Συνών. ἀνάποδος **A 6**, ἀντίθ. ἡθικός, τίμιος.

ἄνηθο τό, ἄνηθον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνηθο κοιν.
ἄνηθ-θο Ρόδ. ἄν'θου βόρ. ἰδιώμ. ἄνεθο Κύπρ. ἄνηθρο
(Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 191) ἄνηθος ὁ, Αἰγιν.
Κρήτ. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἄν'θος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἄν'θους Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἄνηθ-θας Ρόδ. Πληθ. ἀνήθῃ
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄν'ηθον.

1) Τὸ φυτὸν ἄνηθον (anethum) τῆς τάξεως τῶν σκια-
δανθῶν (umbelliferae) κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Πβ.
ἀγροῖαν'ηθον. **2)** Ἐπιθετικ., ἀδύνατος, ἰσχνός, καχε-
κτικός Κρήτ.: *Ἄνηθο πρᾶμα εἶναι. Πολλ' ἄνηθο 'ν' τὸ*
κωπέλλι.

ἀνηθόσπορος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄν'ηθο καὶ σπόρος.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ ἀνήθου.

* **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. ἄκουστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήκουστος.

Οὐχὶ ἐξ ἀκοῆς, μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: *Ἄκουστα τό 'χ' ἀκόμα*
(δὲν τὸ ἔχω ἀκόμα ἀκούσει). Ἀντίθ. ἀγροῖκητῆ, ἀ-
κουστά.

ἀνήκουστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀνήκουστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀν'ήκουστος.

Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, πρωτάκουστος, συνήθως ἐπὶ πράγμα-
τος κακοῦ ἐνθ' ἄν.: *Ἀνήκουστα πρᾶματα σύνηθ.* Ἀν-
κουστα λόγια λέει Τραπ. || Ποίημ.

*Νύχτα γεμάτη τρικυμὰ καὶ ταραχὲς καὶ ἀντάρες,
κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες*

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 79. Συνών. ἀγροῖκητος **A 2**. Πβ.
ἀνάκουστος.

ἀνήκω κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀν'ήκω.

1) Ἀνάγομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος ἢ εἶμαι κτημά-
τινος (α) Ἐπὶ ἐμψύχων: Σοῦ ἀνήκω (λέγει ἢ σύζυγος
πρὸς σύζυγον ἢ τάνάπαλιν). *Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.*

(β) Ἐπὶ ἀψύχων: *Μοῦ ἀνήκει ὁ κῆπος - ἡ περιουσία*
τ' ἀμπέλι - τὸ σπίτι κττ. Γυρεύεις πρᾶμα ποῦ δὲν σοῦ ἀνήκει.

β) Ἀναλογῶ: *Τὰ μισὰ ἀνήκουν 'ς ἐμένα κοιν. Μὴν*
ἔχης παράπονο, ὅ,τι σοῦ ἀνηκοῦσε σ' τὸ ἔδωκα Εὔβ. (Αὐλωνά-
ρ.) **2)** Ἀπροσ. ἀρμόζει, προσήκει πολλαχ.: *'Σ ἐμένα*
ἀνήκει νὰ τὸ κάμω - νὰ τὸ πῶ κττ. 'Σ ἐσένα ἀνήκει νὰ
σιωπᾶς πολλαχ. Ἐν τοῦ ἀνήκει νὰ κάμνη ἔισε Σύμ.

ἀνηλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Σύμ. ἄνηλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἄνηλγία Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡλγος.

Πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐνθ' ἄν.: *Ἀνηλα πιάσαμε τὴ*
βλύσι Ἀπύρανθ. *Ἀνηλα ἐσηκωθήκαμε* αὐτόθ. *Ἀνηλα ξεκι-*
νήσαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Πρω. *Ἀνηλγία* ῥταμε Σύμ.
Ἀνηλγία ἐσηκώστην Ρόδ. Συνών. ἀνήλγεια, ἀνήλγιστα.

ἀνήλγεια ἐπίρρ. Κάμπ. Κῶς Λέσβ. Νάξ. (Φιλότ.) Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ φτάξωμε ἀνήλγεια Φιλότ.

ἀνήλγιακος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. ἀνηλγιάκος Ἡπ. ἄνηλγ-
κός Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀνηλγιάκὸ τό, ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 26

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡλγιάκος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, ἀνήλιος ἐνθ' ἄν.: *Σπίτι ἀνήλγιο*
Ἀθῆν. Συνών. ἀν'ήλγιστος **A 1**, ἀν'ήλγος **1**, ἀντίθ.

πρὸς ἡλγος. **2)** Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀποθήκη, τροφίμων
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: *Πάντα τ' ἀνηλγιάκὸ τῆς γραιῆς*
ἦταν γεμάτο. Συνών. κελλάρι.

ἀνήλγιστα ἐπίρρ. Κύθν. Μῆλ. Σάμ. Σίφν. ἀνήλγισ-
τα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σηκώνομαι ἀνήλγιστα Κύθν.
Σίφν.

ἀνήλγιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνήλγιστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνήλγιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνήλγιστος σύνηθ. ἀνήλγιστους
βόρ. ἰδιώμ. ἄλγιστος Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.
ἄλγιστους Εὔβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. ἀνάλγιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος. Τὸ ἄλγιστος ἐκ τοῦ
ρ. λιάζομαι παρὰ τὸ παλαιότερον ἡλιάζομαι. Τὸ ἀν-
ήλγιστος ἐκ τοῦ ἄλγιστος καθὼς καὶ ἄβαθος - ἀνάβα-
θος, ἄβλαβος - ἀνάβλαβος κττ., περὶ ὧν ἰδ. στερητ. ἀ-

A) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου
σύνηθ.: *Τόπος ἀνήλγιστος. Σπίτι ἀνήλγιστο πολλαχ. Ἀνήλγιστ'*
πλαγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάσκει μέσα 'ς τὸ βράχο ἕνα βαθιὸ
ἀνήλγιστο, σκοτεινισμένο, κατασκοτεινὸ σπήλαιο ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 6 *Τὰ ἀνήλγιστα βάθη τῆς γῆς* ΑΚαρκα-
βίτσ. Λόγια πλώρ. 179 *Καλύβι ἀνήλγιο* ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 8. || Ποίημ.

Ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ ὄνειρα, οἷς ὠνειρεύτηκα, ὅμως

ὅπου ξυπνήσω, ἀνήλγιστος πάντα 'ς τὴ νύχτα ὁ δρόμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 117. **β)** Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος
ἢ ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀνήλγιστο*
ἢ ἀνήλγιο καλαμπόκι - σ'τάρι κττ. Κονκούλλια - μπαμπάκια
ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα. Σταφύλια ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα (τὰ
μετὰ τὸν τρυγητὸν εἰσαγόμενα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ληνόν)
σύνηθ. *Ροῦχα ἄλγιστα* Σαρεκκλ. *Ἄλγιστο σεδόνι* Κρήτ.
Ἄλγιστα βελανίδια - χαρούπια αὐτόθ. *Ἄλγιστες σταφίδες*
αὐτόθ. *Ἄλγιστον καλαμπόκ'* Στρόπον. *Ἀνήλγιστα φασούλια*
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνήλγιστο φίδι (εἶδος ἰοβόλου ὄφεως
οὐδέποτε ἡλιαζομένου) Πελοπ. (Κορινθ.) *Ἀνήλγιστο κερί*
(τὸ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον πρὸς λεύκασιν, τὸ κίτρινον)
Λεξ. Δημητρ. *Ἀνήλγιστον νιρὸ* (τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου ἀντλούμενον καὶ χρησιμοποιοούμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν πρὸς λοῦσιν κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου) Λέσβ. *Ἀνήλγιστ'*
ἤρθαμι (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Αἰτωλ. || Φρ. *Ἀν-
ήλγιστος ἄνθρωπος* (ὁ διαρκῶς μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ του)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) *Ὁ βασιλεὺς ὁ ἀνήλγιστος* (ὁ Χάρως) Λεξ.
Δημητρ. *Λῶσ' του τὸ μαχαίρι νὰ κόψῃ τ' ἀνήλγιστα καβούρια*
(ἐπὶ δειλοῦ. ἀνήλγιστα καβούρια = εἶδος καρκίνων ὑποκι-
τρίνων καὶ ἡμιθανῶν) Πελοπ. (Λακων.) Τὸ θηλ. *Ἀνήλγισ-
τη* ὄν. γυναικὸς Μεγίστ. *Ἀνήλγιστο Νερό* τοπων. Πελοπ.
(Μάν.) **γ)** Ὁ ἔχων ἄβραν τὴν ἐπιδερμίδα ὡς μὴ ἐκτι-
θέμενος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἐσκιατραφημένος (Ἐβδομαδ. Τύπ.
8 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: *Κοίταζα τοὺς δγὼ Τουρκο-
πούλλες, ἦτανε τρυφερὲς καὶ ἀνήλγιστες, ἦτανε τριανταφυλλεῖς*
(Ἐβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) *Μετὰ μικρούλλα ἀνήλγιστη* Λεξ.
Δημητρ. Καὶ ἄνευ οὐσ. ἢ ἀνήλγιστη ἢ ἀνήλγιστη ἐν παραμυθ.
ἢ βασιλοπούλλα τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος δὲν εἶδε ποτὲ πολλαχ.

2) Χλωμός ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 46: *Ὅ,τι εἶχε βγῆ*
ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὕστερις ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια... ὁμορφάν-
θρωπος, μὰ λιγνός, στεγνωμένος, ἀνήλγιστος.

B) Οὐσ. **1)** Ἀρσ. καὶ οὐδ., εἶδος ὄφεως δηλητη-
ριώδους ζῶντος ὑπὸ τὴν γῆν (πιστεύεται ὅτι ὁ δηχθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπεύεται μόνον ἂν παραμείνῃ εἰς μέρος ἀνή-

